

[Poul Schlüter.]

ning til megen udenrigspolitisk opportuniste, som i en række sager har præget socialdemokratiet i de sidste år, både i opposition og nu, hvor man har regeringsansvaret.

Siden er der sket to vigtige ting i storpolitikken. Vi har oplevet mødet mellem supermagternes regeringschefer i Moskva. På to områder blev der opnået værdifulde resultater, som vi også kan glæde os over. Der blev skabt en klarere formulering af de to supermagters ønske om at undgå direkte og indirekte konfrontationer, og der blev taget nye skridt, som giver håb om begrænsning i rustningskapløbet.

Den anden afgørende ting, som er sket, er slutstenen på Vesttysklands årelange bestræbelser for at få et bedre forhold til Sovjetunionen og DDR. Det har naturligvis betydning for hele Europa. Men jeg vil gerne sige i dag, at jeg tror ikke, disse resultater kunne være opnået uden på grundlag af det faste og loyale samarbejde inden for den vestlige verden, som vi hører til. Uden NATO som grundlaget kan jeg ikke se det havde været muligt for Vesttyskland at komme så langt, som man nu er nået, og jeg mener også, det bør siges i dag fra denne talerstol, at samarbejdet i den vestlige verden fortsat er forudsætningen for, at vi kan nå frem til yderligere sikker og pålidelig afspænding.

Jeg har set af nogle meddelelser i den danske dagspresse, at det kan komme på tale i dag, at folketinget bliver præsenteret for én eller, hvem ved, måske flere dagsordner om Danmarks forhold til DDR. Efter den kvalitet, udenrigsdebatten forleden havde, vil det undre mig mere, hvis det ikke sker, end hvis det sker. Der skal nok være nogle, som vil aflede opmærksomheden fra de økonomiske problemer, som er det naturlige centrum under denne debat. Der skal nok være nogle, som har lyst til en ny omgang indenrigspolitisk drilleri mellem venstrefløjsfraktionerne her i salen. Der skal nok være nogle, som vil spille rollen som storpolitiske amatører og fegovige, at det vil være gavnligt, hvis Danmark også i denne sag tog isolerede initiativer. Vi tror, dette kun ville skade, hvis det er reelle fremskridt, man ønsker, og jeg vil gerne sige, at det konservative folkeparti vil ikke

under denne debat deltage i et sådant pjankereri. Vi vil stemme imod en sådan dagsorden. Så er det sagt.

Mellem udenrigspolitikken og forsvarspolitikken er der naturligvis en sammenhæng. Jeg havde egentlig troet, at regeringen havde det standpunkt, at man roligt kunne gennemføre en ny dansk forsvarsordning, som svækkede vort beredskab. Derfor har det også glædet mig at se udenrigsminister K. B. Andersens udtalelser, som han er citeret for i forbindelse med udenrigsministermødet for nylig. Udenrigsministeren sagde, at det ville være uklogt under de nuværende forhold og inden forhandlingerne om gensidige troppereduktioner at foretage isoleret vestlig forsvarssvækkelse. Det er en betragtning, jeg er helt enig i. Men så kan man vel heller ikke tro, at regeringen fortsat vil gå ind for en ensidig dansk svækkelse af vort forsvar. Hvis jeg har ret i, at sådan ser regeringen på det nu, så vil jeg håbe, at både forsvarsministeren og hr. Orla Møller vil høre op med at rasle med sablerne og blæse det en hatfuld, at vi i mange år har bestræbt os for bred enighed om nye forsvarsordninger her i folketinget. Først nu er vi ved at få hele materialet fra forsvarskommissionen og fra de andre kilder, som kan være grundlaget for den nye forsvarsordning. Vi håber på, at vi i næste folketingsamling kan få en saglig, upartipolitisk løsning med 4 partiers tilslutning. Det betyder noget for forsvarrets skyld.

I den historiske sag om fællesmarkedet glæder jeg mig over at vi siden regeringsskiftet har haft et nært og loyalt samarbejde med socialdemokratiet. Det er klart nu for stadig flere, at der intet realistisk modstykke er til et dansk medlemskab af EF. Jeg tror, det gør mere og mere indtryk i befolkningen, at det overvældende flertal af tingets medlemmer efter mange års moden overvejelse er nået til det standpunkt, at vi må anbefale at være med i det europæiske samarbejde.

Arbejdet, og jeg vil også gerne sige samarbejdet, om de sidste problemer, jordlovene, har været forbilledligt. Vi har løst jordlovsspørgsmålene. Regeringen gav i disse sager oppositionen rimelig indflydelse og rimelige indrømmelser. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvordan det havde set ud her i folketinget og i landets situation,